

faa ændret, men er saa kommen Kommunerne til Hjælp paa anden Maade, nemlig ved at give et ekstraordinært Tilskud til dem, for at Tilskuddet kan naa Halvdelen af Kommunerne's virkelige Udgifter. Det er Sammenhængen med denne Sag, og derfor vil det endnu for næste Finansaar være nødvendigt at give et saadant Tilskud, hvis Bidraget virkelig skal naa op til Halvdelen.

Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til Vedtagelse. Jeg ved vel, at hvis man vil regne det ud, baade hvad der efter denne Lov kan falde pr. Td. Hartkorn og pr. Indbyggere i Kommunerne, bliver det ikke nogen stor Sum, der er Tale om, og jeg forudsætter, at der er ærede Medlemmer, der ville ryste paa Hovedet og sige, at med saa lidt redder man ikke Landbruget. Nej, ganske vist redder man ikke Landbruget, hverten med dette eller med det dobbelte eller med det tidobbelte, men det er der heller ingen, der har ment at kunne. Vi mene, at denne Foranstaltning har sin Betydning derved, at den betegner en sund Grundtænkning, som jeg haaber, man vil blive ved at følge i de kommende Aar, nemlig den, at naar der kan forudsættes at ville blive Overskud for det næste Finansaar, lader man dette Overskud komme Stattebyerne til gode som Tilbagebetaling, beregnet saaledes, at denne Tilbagebetaling nogenlunde falder efter Trang, og vi have da ment, at det var naturligt og rimeligt, da der i de senere Aar er ført saa mange og saa fuldt berettigede Klager over de voksende Byrder paa Kommunerne, at give Tilbagebetalingen Form af en Lettelse af de kommunale Byrder. Som man ser, falder denne Lettelse, saa vidt muligt ligeligt Amtskommunerne, Sognekommunerne, Købstadkommunerne og Kjøbenhavns Kommune til gode. I Modsatning til tidligere Forhold, hvor Kommunerne's Udgifter vare stigende Aar for Aar, og Staten rigelig bidrog sit til at lægge forøgede Byrder paa Kommunerne, mener jeg, at det maa betragtes som et Fremskridt, at ikke alene denne Forøgelse af de kommunale Byrder fra Statens Side er standiet, men at man endogsaa gaar den modsatte Vej og formindsker disse Byrder ved det budgetterede Overskud paa næste Aars Finanslov.

Buff: Naar jeg har bedt om Ordet, er det selvfølgelig ikke for at sige noget mod den ærede Ordfører, han er jo ogsaa min Ordfører. Men jeg vil blot straks understrege den milde Bebrejdelse, den ærede Ordfører fremkom med i Begyndelsen af sin Tale. Det var en mild Bebrejdelse — og naturligvis maa den være mild, naar den kom

fra den ærede Ordførers Side — over, at det ikke var lystedes os at gennemføre noget lignende som det, Lovforslaget først lod paa. Det synes jeg, den ærede Ordfører har god Grund til at være misfornøjet med. I disse Tider, hvor der fra alle Sider raabes om de ulykkelige Forhold, hvorunder Landbruget lever, maa man sige, at hvis dette skal være en Smule Afbetaling paa de daarlige Tider, da er det saa lidt, at man næsten maatte skamme sig over at tage imod det. I alt Fald kunne vi ikke være tjente med, at det bliver betragtet som en Afbetaling. Naar det, som den ærede Ordfører ophjste, kun er 40 Ore pr. Hoved for Landkommunerne, 38 Ore pr. Hoved for Købstæderne og 25 Ore for Handelspladserne, da er Bidraget saa lille, at det hverken kan gøre fra eller til.

Der er et Forhold, der i Loven ordnes paa en Maade, som efter min Mening er et ubetinget Fremskridt. Det har i alt Fald gjort, at jeg for mit Vedkommende kunde stemme for Loven. Det er Fordelingsmaaden. Den er anderledes i Aar end i Fjor, hvad der ogsaa blev berørt af den ærede Ordfører. Det forekommer mig, at vi Byder, som jo ere dem, Beshyrden særlig har thngt paa, maa være glade ved, at det er blevet indrømmet os, at der burde tages særligt Hensyn til os, naar der skulde være Tale om Hjælp til Beshyrden. Det er jeg for mit Vedkommende fuldt ud med til. Men jeg maa beklage, at vi i Aar endnu ikke ere naaede længere, nu da vi staa i Begreb med at vedtage denne Lov, end at den skal kaldes ekstraordinær. Naar vi ville argumentere ud fra, at det nu er Skit og Brug, at Overskuddet fra Finansloven maa vi faa, kunne de, som ere imod det, sige: I maa jo vide, at det er en ekstraordinær Lov, og at vi have fastholdt fremdeles, at den skulde være ekstraordinær, fordi vi ingen Løfter vilde give for Fremtiden. Derfor siger jeg for mit Vedkommende som Landmand, at det er grumme lidt, her bydes, og at det hverken kan gøre fra eller til for Landboere, der sidde haardt i det. Det giver os en Forestilling om, at vi faa noget, men noget væsentligt maa enhver indrømme, at det ikke er. Derfor kan jeg, som sagt, langt fra være glad ved den Sum, der bydes. Jeg havde ment, af efter den Landboeværelse, der er rejst her i Landet, skulde vi snarest muligt ganske anderledes have faaet at se, at der blev taget Hensyn til det danske Landbrug. Derfor er, som sagt, Hovedgrunden til, at jeg for saa vidt kan være glad ved Forslaget den, at Fordelingsmaaden efter min Mening er langt bedre, end den var i Fjor. Naar